

ІННОВАТИКА В МЕТОДОЛОГІЇ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

к.е.н., доц. Мельник Ю. М., студентка гр. УД-71 Ковальова А. І.

В наш час інновації відіграють велику роль у будь-якій сфері. Говорячи про інноватику, треба мати на увазі – галузь знань, що охоплює питання методології й організації інноваційної діяльності. Інноватика вивчає закономірності процесів розвитку, формування новацій, нововведень, механізмів управління змінами, подолання опору нововведенням, адаптації до них людини, використання та поширення інноваційних потоків, інноваційної діяльності, їх вплив на сферу конкуренції, на розвиток суспільства в цілому.

Метою інноватики є вироблення механізмів оновлення процесу відповідно до потреб сучасності на основі інноваційної методології. На відміну від стихійних, спонтанно виникаючих змін, інноватика вивчає механізм інноваційних і контрольованих змін, які відбуваються внаслідок раціонально-вольових дій. Предметом інноватики є створення, освоєння та поширення різного типу інновацій. Уперше термін «інноватика» було вжито наприкінці 80-х років ХХ ст. в науковій школі С -Петербурзького державного технічного університету В.Г.Колосова з метою визначення напряму наукової діяльності з розробки і розвитку теоретичних засад наукової методології і методів прогнозування створення інновацій, а також методів планування, організації інноваційної діяльності та реалізації нововведень.

Специфіка інноватики полягає в тому, що вона є міждисциплінарною методологією особливого типу. Інноватика забезпечує таке інтегрування знань, у процесі якого спеціальні науки (економіко-управлінські, соціологія, психологія, кібернетика) зберігають свою самостійність і специфічність, але їх теоретичні концепції і фактичні дані об'єднуються навколо методів дослідження проблем інновацій та інноваційної діяльності, інтегруючи різноманітні наукові знання з метою підвищення їх практичної ефективності.

Виходячи з такого розуміння, можемо окреслити основні характеристики інноватики:

- інноватика є керованим процесом створення, сприйняття, оцінки, засвоєння та застосування науково-практичних нововведень;
- забезпечує здійснення цілеспрямованих змін, що привносять в наукове середовище стабілізаційні елементи та поліпшують зміст і системні характеристики окремих частин процесу та його компонентів;
- дозволяє виробити ефективні (ідеальні) методики засвоєння нововведень на всіх етапах процесу та здійснити творче переосмислення існуючих методик наукового дослідження;
- забезпечує професійно-особистісний саморозвиток.